

VERSEK

POÓR ZSIGMOND

MÉG EGYSZER

Már megint vérzik a kezem
Gyerekkorom tövises álmaiba
Ököllem még egyszer belesújtok.

Rongyos zsebkendőmbe
Köhögés mellé az
Elázott biztatásokat

Már úgylis félig elkopott
A vészkijárat összeszűkül
És egyre veszélyesebb

Halottak arcán kóborol
Mosolyom mihaszna árnyék
A fények élén táncol

Kétséggel kelő hajnal
Számokat vés a falba
Raboknak rácsos égbolt

Ököllem még egyszer belesújtok

ÉBREDÉS

Egykedvűség fagyott a földre
Félreismernek engem az utcák
Nem tudok befordulni a sarkon
Kényszerbe botlik a lábom
Levegőt venni elfelejtek

A csillagok még tétováznak
Rúgás felé hajtom a fejem
Farkasszemmet nézek a késsel
Pizok és köpések között
Ébrednek a lázadások

Alattunk viharok laknak
 Évek óta rozsdás türelmek
 Temetőbe dobott röpcédulák
 Remegni kezdő izmok alól
 Végre kirúgjuk a mankót

Öklünkről óvatosan
 Levesszük a szájkosarat.

MÉGIS

Másfelé fordul az arca fél kézzel
 Harcol az ember vég nélkül
 Kődös a napja estére újra
 Megsírátja

Emlékezetből kifacsart képek
 A falon otromba képkeretben
 Elhasznált mozdulatokból
 Összerakva

Tévedéstől púpos a hátam
 Néhanapján kátrányszagú
 Törött evezővel nekivágok a
 Pusztaságnak

Elernyedt karomat most már
 Futónövények tartják az égnek
 Fönn a szekerek mégis döcögve
 Továbbgurulnak.

GYALOG IS

Ma éjjel összevissza hullanak
 Egyszer majd meglátom magam
 Egy ócska tükör sarkában
 Szorongva nézek a csillagokra

Bőröm és ruhám szakadt
 Hajam hosszúra nőtt
 Néha vállat vonok
 Megvan-e még a kabátom

Keserűre cserzett bizalmam
 Oktalan lánggra lobban
 Néha veletek is számolok

De ha elúsznak a remények
 Őszbe csavarodott terveimmel
 Hónom alatt gyalog is
 Nekivágok a tengereknek.